

vanščini nikoli ni,⁴ vendar je pa še mnogo ostalo; dolge vrstice z dvema dvopoudarnima polovicama se menjavajo v »Lepi Vidi« in v »Slovu o polku Igorjevem« z drugačnimi vrsticami, često rimanimi;⁵ a pravih vrstic je še lepo število, tako da sorodnosti ni mogoče preslišati.

Tudi jezik govori o starosti naše pesmi: jezikovni zaklad je v nasprotju s povprečno našo narodno pesmijo tako čist, kakor je pred 19. stoletjem le v najstarejših naših jezikovnih spomenikih, očenašu, veri in v brižinskih spomenikih.

Tako je najlepša naša narodna balada, pesem o lepi Vidi, tudi naša najstarejša narodna balada. Ni čuda, da je imela toliko privlačne sile prav na naše največje duhove, na Prešerna in Cankarja.

⁴ Gl. Ljackij, n. d., op. 160, str. 219, ki citira P. Abichta (*Das südrussische Igorbild und sein Zusammenhang mit der nordgermanischen Dichtung*, Breslau, 1906): Alliterationen gibt es in unserem Liede sehr viele, jedoch bilden sie nur einen gelegentlichen poetischen Schmuck der Rede, nicht ein Bindemittel der Halbverse. Zur Stabreimdichtung gehört eine vorn betonende Sprache, wie die germanische...

⁵ O rimah v Slovu o polku Igorjevem gl. Ljackega, n. d., str. 162 sl., op.

EMANUEL KOLMAN

MATI

Merim korake do tvojega doma
skozi svetlobo zlatih dolin,
beli potoki hitijo skozi loke,
zarjica gleda preko planin.

Mati! Ni, mati, te odnikoder,
oj ko te kliče... mati, tvoj sin,
oj ko te išče... glej, ki te ljubi...? –
S soncem odhaja zarja višin.

Merim korake do tvojega doma
v hladno samoto sredi cipres...
Z mano le veter toži in roma.

Mati, o mati, v mehkem snu spiš
v noči, ko s temnih, tihih dreves
rosa kropi na grobu ti križ.